

HERTTA- KUNINGATAR

HENRIIKKA RÖNKKÖNEN

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

© tekijä ja Atena / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kiitos Otavan kirjäsäätiölle kirjoitusprosessin tukemisesta!

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53045-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

1

Hertta henkäili ja maiskutti suunsa edessä töröttävään mikrofoniin. Hengitys humisi ja sylki lätisi kuin hän olisi tekemässä äänitehosteita eroottiseen elokuvaan.

”Ja äänittää”, Hertan kuulokkeista kuului rauhallinen kehoitus. Hertta silmäili hermostuneena ympärilleen kopissa, jossa oli kaksi tuolia, joista toisella hän istui itse ja toisella hänen reppunsa. Niiden välissä oli pieni puinen pöytä. Pöydälle oli jäänyt märkä rinkula lasista, josta hän hörppi vettä hermostuneena puolen minuutin välein. ”Sano jotain sano jotain sano jotain”, Hertan päässä kaikui, kun hän tuijotti heijastustaan lasiseinästä. Lasin takana heilui tummansininen lippalakki, se kuului Podlandia-firman sisältövastaavalle Peetulle, joka nyt odotti, että Hertta tekisi ensimmäisen virallisen podcast-jaksonsa.

Kului hiljainen minuutti, sitten toinen. ”Hautajais-tunnelman luomisessa mie ainakin oon hiton hyvä”, Hertta mietti, mutta ei saanut suustaan muuta kuin nielaisun ja

epämääräistä kakomista. Peetu nosti katseensa Herttaan, joka lipitti jälleen vettä.

”Onko kaikki hyvin? Tarviitko tauon?” Peetu kysyi kuulostamatta lainkaan huolestuneelta tai pettyneeltä.

”Pystyttäiskö myö mitenkään käyttämään sitä demoa, jonka mie tein viime viikolla?” Hertta kysyi ja tunsi samalla, miten kainalosta lähti hikinoro valumaan kylkeä pitkin.

”Mmm...” Peetu näytti palauttelevan mieleen, mitä viimeksi tapahtui, ja jatkoi sitten: ”Sieltä kyllä pystyy editoimaan pois ne sun ’voihan kyrpeliini’ ja ’kullinpillu’ -kohdat. Mutta se voi olla kuulijalle vähän outoa, kun sulla vaihtuu murre koko ajan. Ja persoonana... Muistatko, kun puhuttiin siitä? Oli se parin minuutin robottiääni, josta ei oikein saanut selvää. Välillä oli Oulun murretta, välillä kirjakieltä ja taisit viroakin puhua.”

Hertta nyökytteli ja mietti, ettei ollut koskaan opiskellut robotiikkaa mutta lukiossa sentään yhden kurssin viroa. Kurssi ei ollut mennyt läpi, sillä Hertta oli kuvitellut sen riittävän, että kaikista suomen kielen sanoista ottaa vain viimeisen kirjaimen pois. Mutta nyt, kun hän oli aivan paniikissa, jostain aivojen mustasta aukosta sanoja karkasi vapautteen kuin ne näkisivät päivänvalon ensimmäistä kertaa. Ja Oulun murre. Sitä hänen ei pitäisi edes osata.

”Mie oon tottunut puhumaan aina jollekin ihmiselle. Tai mie puhun yksin kyllä kotona koko ajan, mutta ne on sitten salaisuuksia”, Hertta selitti ja ehti jo kauhistua, ettei vain ollut lörpötellyt niitä julki demoa tehdessään.

”Me voitais mieltä sitäkin vaihtoehtoa, että sulla olisi siellä joku puhumassa omista huolistaan ja vastaisit sille. Tässä saa äänen muutettua tosi helposti, jos joku ei halua, että tunnistetaan”, Peetu ehdotti.

Hertta nutristi huuliaan mietteliäänä. Haluaisiko hän katsoa silmästä silmään jotain random-tyyppiä, joka valitsee ongelmistaan ja toivoo Hertan pelastavan hänet? Podcast-studiolla he olivat sopineet, että Hertta kävisi muiden huolia läpi paperilta ja vastaisi niihin omalla tyyllillään. Sopimus oli jo tehty. Siitä Hertta sai kiittää lapsuudenystävänsä Iidaa, joka oli työskennellyt somessa ja podissa ja juutubessa ja internetissä jo vuosia, tunti siksi alalta lähes kaikki ja oli tämänkin tapaamisen järjestänyt. Iida oli myynyt podi-idean Hertan istuessa vieressä hiljaa ja napostellessa suklaakonvehteja pöydältä. Pieni onnenkantamoinenkin oli sattunut kohdalle, sillä Hertta oli edellisessä työpaikassaan vaatekaupassa auttanut yhtä podifirman työntekijää tämän murheiden kanssa. Sana Hertan taidoista kuunnella ihmisten huolia oli kiirinyt, Herttaässä-maine oli syntynyt, ja nyt hän oli tässä.

Hertta, joka kuvitteli, että vain lahjattomat harjoittelevat, tuijotti nyt paniikissa käsissään olevaa paperia, jossa oli kysymyksiä tätä äänityskertaa varten.

”Hei. Mua vituttaa koko ajan. Oonko ok?”

”Hei. Mulla on jotain outoa näppyjä. Oonko ok?”

”Hei. Mä oon ihan tyhmä. Oonko mä ok?”

”Hei. Hei hei heiiiii. Kuka mä oon?”

”Miusta tuntuu, että nää kysymykset, joita oon saanut, ei oo riittävän syvällisiä ja hyviä. Ehkä se vieras voisi olla hyvä”, Hertta keksi valheita kaksin kappalein. Kysymykset olivat nimittäin hänen itse keksimiään, ja vierasta hän ei missään nimessä halunnut. Peetu nosti sormensa pystyyn sen merkiksi, että Hertta odottaisi hetken, ja hävisi sitten lasin takaa. Hertta kuuli studioilta naurua ja tajusi yhtäkkiä, että Peetu meni etsimään hänelle koekaniinia. Hän vajosi tuolilla yhä alemmas ja näki sielunsa silmin, miten kaikki sopimuksessa luvatut sataset lentelisivät taivaan tuuliin, kun mistään ei tulisi mitään. Hertta kaivoi puhelimen taskustaan ja alkoi kirjoittaa Iidalle viestiä siitä, että kaikki on menossa persiilleen eikä hän keksi mitään sanottavaa edes viideksi minuutiksi ja että miten tämä voi olla niin erilaista kuin sovituskoppiterapeutina toimiminen ja...

Pitkän valitusvirren kirjoittaminen jäi kesken, kun kopin ulkopuolelta alkoi kuulua kiljumista. Hertta nosti katseensa eikä ollut uskoa silmiään. Lasin takana hyppi Juuli. Ystävä, jonka hän tapasi viime vuonna ex-ex-työpaikassaan Heshurgerissa. Samassa paikassa, josta hän löysi elämänsä ensimmäisen poikaystävän Markuksen. Juuli oli ystävä, johon hän olisi halunnut tutustua enemmän, mutta ei tuntunut saavan siihen tilaisuutta. Hertta ei tiennyt, johtuiko se siitä, että Juuli ei halunnut järjestää hänelle aikaa vai siitä, että hän itse toivoi mahdottomia. Tosin nyt sillä ei ollut väliä, sillä Juulin riemusta loistavat silmät paljastivat ainakin

sen, että tämä oli innoissaan. Hertta pomppasi ylös tuolista, vilkutti vimmatusti Juulille ja avasi sitten kopin oven.

”Mitä sie teet täällä?!” Hertta hyppäsi Juulin kaulaan.

”Mä tuun sulle vieraaksi!” Juuli nauroi. Samalla Hertan silmät levähtivät niin auki, että hänen silmämuniaan kouraisi jostain syvältä.

”Mitä?! Miten? Mitä?” hän yritti muodostaa lausetta pidellen edelleen Juulin käsivarsista kiinni.

”Ootko sie miun kokaiini?” Hertta kysyi ja korjasi kömmähdyksensä saman tien: ”Siis koekaniini?”

”Oon täällä välillä lukemassa äänikirjoja. Ja sit Peetu kysyi, että haluaisinko tulla koevieraaksi. Tai siis kokaiiniksi. En tiennyt, että sulle”, Juuli nauroi. Hertta ei meinannut saada sanaa suustaan. Pelastaja oli saapunut.

”Mutta miten sie uskallat tulla kertomaan siun synkistä ajatuksista? Mie oon pelännyt, etten saa mitään oikeita ongelmia mistään. Ettei kukaan uskalla avautua. Mie en ainakaan uskaltais”, Hertta hämmästeli jälleen kerran Juulin avoimuutta ja rohkeutta.

”Mulla ei oo mitään salaisuuksia”, Juuli vastasi tyytyväisenä. Hertta katsoi Juulia ihailen. Hänen oma salaisuuksien kaappinsa oli täynnä luurankoja.

”Ja Juulihan on ollut teatterissa ja näyttelee välillä. Siksi tuli yhtäkkiä mieleen, että se varmaan voisi lähteä tähän”, Peetu lisäsi silminnähden yllättyneenä tästä kahden kaveruksen kohtaamisesta.

Hetken kuluttua Hertta istui jälleen kopissa, tällä kertaa Juuli hänen vastapäätään. Peetu antoi merkin, että äänitys on alkanut.

”Tervetuloa tänne Herttaässä-podcastin pariin! Mie oon siis Hertta ja aion auttaa sinuu kaikissa maailman huolissa itserakkauden löytämisestä anustapin käyttöön. Mistä mie tuon anustapinkin nyt kekkasin? Mie otan sen pois. Tai siis ei miulla ole sellaista, herranjumala, tää lähti nyt aivan lapasesta ensimmäisen viiden sekunnin aikana”, Hertta aloitti juttelun ja näki, miten Peetu ja Juuli hytkyivät äänettömästi naurusta. Hän tunsi, että höpöttelyhanat olivat auenneet eikä paluuta ollut, tästä jaksosta tulisi hyvä.

Kun Hertta oli puhunut äänensä käheäksi esitellessään ensin itsensä ja yrittäessään selittää, miksi juuri hän, täysin kokematon valeterapeutti oli täällä ratkomassa muiden ongelmia, Juuli sai kertoa omat huolensa.

”Hei kiitti, että mä sain tulla! Mulla on oikeastaan parikin semmosta isoa asiaa, jotka pyörii säännöllisesti mielessä”, Juuli aloitti. Hertta nyökkäsi uteliaana ja istua jökötti mahdollisimman paikallaan, ettei vain häiritisi herkkää avautumishetkeä.

”Yksi on se, että saanko mä oman alan töitä. Oon siis edelleen Hesessä töissä ja teen välillä kyllä kaikkea kivaa, kuten luen äänikirjoja. Tykkäisin näytellä enemmän ja tehdä mallin hommia, jotain telkkaria myös voisi olla hauska kokeilla. Ja sitten ehkä siihen liittyen, pelkään välillä, että oonko mä

riittävä. Siis en aattele, etteikö mun läheiset rakastaisi mua. Mutta että silleen isossa kuvassa. Ehkä just se riittävyys tai riittämättömyys on se mun ongelma.”

Hertan suu aukesi, ja hänen alahuulensa alkoi valua alemmas. Hänellä oli ystävästään sellainen kuva, että Juulilla on älyttömästi erilaisia työprojekteja, puhumattakaan kavereista. Jos joku oli rakastettava, niin Juuli. Ja jos Juuli ei ole rakastettava, miten kukaan muukaan tässä maailmassa voisi olla? Juulilla oli paraikaa kymmenen eri työprojektia ja Hertalla itsellään tämä yksi – podcast – jonka alkukankeus ei ollut toivottava ominaisuus.

”Pitääkö mun nyt kysyä jotain?” Juuli naurahti ja sai Hertan havahtumaan ja imaisemaan roikkuvan alahuulensa takaisin.

”Ei! Mie vaan mietin hetken. Saisko tähän semmoista pilipalihissimusiikkia siksi aikaa?” Hertta kokosi ajatuksiaan ja tuijotti edelleen ystäväänsä. Ehkä hän voisi rakastaa Juulin ongelmat pois olemalla vielä parempi ystävä.

”Kuvittelepa, että oisit 60-vuotias ja istuisit tuossa”, Hertta osoitti lattiaa.

”Lattialla?” Juuli nauroi.

”Sie oot niin ketterä, että oisit lootusasennossa siinä, leijuisit jopa vähän ilmassa. Mitä 60-vuotias Juuli olisi tehnyt elämässään? Tai mitä se sanoisi siulle nyt?”

Juuli hymähti tyytyväisenä.

”Se olisi tehnyt ihan sikana kaikkia siistejä juttuja. Suurimman osan varmaan joskus nelikymppisenä vasta. Se

sanois mulle, että sä oot ihan beibi vielä”, Juuli lateli sanoja peräkkäin mietteliäänä.

”Ja entä se riittämättömyys. Mitä se siihen sanoisi?”

Juuli vakavoitui hetkeksi ja alkoi sitten lausua ylväästi: ”Että ei sun tarvii olla mitään erikoista ollaksesi rakastettava tai riittävä. Että tää ihan normaali ihmisenä olo riittää. Ja ehkä jotain maailmanpelastamisesta se sanois myös. Että yritä parhaasi, ettei tää paikka jäisi pahempaan kuntoon mun jäljiltä. Ja tietty et ota ne silarit ja uskalla kokeilla sitä persepanoa.”

Hertta repesi nauramaan melkein enemmän hermostuneena kuin huvittuneena. Persepano yllätti hänet täysin. Juuli näytti siltä kuin olisi puhunut aivan arkisesti hernekeitosta. Hertan nauruun sekoittui hetken ajan yskää, sitten hän yritti kiteyttää Juulin sanomiset.

”Sie 60-vuotiaana toivoisit siis, että lopetat sodat, ratkaiset ilmastonmuutoksen, luonnon tuhoutumisen, että siulla on kumiset tissit ja siun musta surma...” Hertta jäi miettimään, mitä osaisi sanoa anaaliseksiä. Ei yhtään mitään. Samalla hän näki Peetun uteliaat silmät lasin takana.

”Mutta eikö se annakin vähän persepek... Persep... Perspektiiviä”, Hertta takelteli sanoissaan ja lehahti punaiseksi.

”Joo, oot ihan oikeassa. Kun ton vaan muistaisi”, Juuli nyökytteli. Hertta otti pöydältä mustan tussin:

”Mie kirjoitan siun käteen nyt, että 60-vuotias lootus-Juuli.” Juuli ojensi nauraen kätensä.

”Sie pelkää myös, ettet oo rakastettava. Uskon, että moni muukin pelkää tuota samaa.”

”Tai riittävä”, Juuli pohti ja näytti siltä, ettei osannut valita, kumpi olisi parempi sana.

”Mitähän se lootus-Juuli tarkalleen ottaen sanoisi tähän vielä”, Hertta kysyi ja osti itselleen aikaa, koska ei ollut varma, mitä itse keksisi.

”Se haluaisi tän mun upeen nuoren kropan, koska mä näen, että se ei pääse tosta lootusasennosta ylös ilman palokuntaa”, Juuli vastasi, ja he molemmat hytkyivät ajatukselle.

42 minuutin kuluttua jakso oli valmis. Hertta oli ihmeissään, miten hyvin kaikki yhtäkkiä oli mennyt. Ehkä hänen jatkossa pitäisi vain kuvitella Juuli kanssaan studioon. Ja keksiä vähän parempia ongelmia kuin ne, jotka hän oli edellisenä iltana raapustanut väsyneenä paperille.

”Sopiiko sulle Juuli, että tää jakso julkaistaan? Tää meni tosi hyvin. Ehkä voisitte joskus tulevaisuudessa tehdä yhdessä podia. Oli nimittäin niin luontevaa ja toi teidän kemia toimii!” Peetu sanoi ja istahti pöydänkulmalle.

”Totta kai sopii! Ja siis munkin mielestä meni tosi hyvin. Teetkö sä näitä nyt sit yksin?” Juuli kääntyi Hertan puoleen. Hertta katsoi hymyillen puhelintaan. Siellä oli vielä lähettämättä Iidalle kirjoitettu valitusviesti, jonka hän sai nyt poistaa. Ja Markukselta oli tullut tsemppiviesti: kuva Hertan puolivuotiaasta koirasta Sirkasta, jota Markus oli

hoitamassa ja kysymys, miten äänitykset menivät. Ennen kuin hän ehti vastata Markukselle saati Juulille, Peetu osallistui keskusteluun:

”Jos vaan löydät tai saat jostain hyviä kysymyksiä, niin sun ote tohon vastaamiseen on jotenkin tosi hyvä ja fresh. Se kysymyshän voi olla pitkäkin, missä joku kertoo ensin itsestään ja luet sen ääneen ja vastaat sitten.”

”Nii joo! Saan mie jostain jotain. Ehkä Iida voi auttaa. Tai entä sie Juuli? Ja siis mie haluan tehdä Juulin kanssa lisää!” Hertta oli haltioissaan. Elämä oli tuntunut viime aikoina olevan aivan liian levällään ja kesken. Hänellä ei ollut opiskelupaikkaa eikä tulevaisuudensuunnitelmia, mutta nyt hänellä oli tämä, oman jutun tekeminen. Ja vieläpä, jos sitä saisi tehdä ystävän kanssa, asiat eivät voisi mennä paremmin.

2

Nyrkkeilyosalilla tuoksui tekemisen meininki, kun Hertta ja Alice astuivat sinne ujustellen Iidan perässä. Kehässä hyppi kaksi hikistä, paidatonta miestä, jotka yrittivät mätkiä toisiaan. Alice vilkaisi Herttaa sen näköisenä, että he ehtisivät hyvin vielä livahtaa ovesta ulos Iidan huomaamatta.

”Ei helvetti Hertta, mihin me ollaan lupauduttu. Haiseeko täällä hiki vai perse vai kulli? Minkä takia täällä ei oo muita naisia?” Alice värisytti sieraimiaan ja nyrpisti nenäänsä.

”Mie en pysty tähän”, Hertta sanoi ja katsoi kauhuissaan, kun yksi nopea isku mätkähti kehässä toisen miehen päähän. Samalla he kuulivat kaukaa Iidan ”tulkaa”-huudon ja lähtivät hartiat lypsässä seuraamaan ystäväänsä.

”Me ollaan tunnettu toisemme jotain sata vuotta. En ois ikinä uskonut, että Iida hurauttaa tällaiseen lajiin. Kuinka päin vittua niillä menee Maaritin kanssa, että se tekee täl-
lasta itelleen? Ja! Minkä takia mä raahauduin Tampereelta

tänne? Mulla jäi pari markkinoinnin luentoakin välistä” Alice manasi hiljaa, ettei Iida kuulisi.

”Sie tulit miun takia. Tää on miun vika. Mie pyysin sinut tänne”, Hertta tarttui Alicea kädestä.

”Tulkaa jo!” Iida huusi pitäen naisten pukuhuoneen ovea auki. Kun Hertta ja Alice astuivat sisään, he huomasivat onnekseen, että siellä oli ainakin viisi muutakin naista vaihtamassa treenivaatteita.

”Rauhottukaa jo. Tää on naisten tunti. Kukaan ei lyö teitä turpaan. Ja jos joku vahingossa lyö, se oot luultavasti sinä ite”, Iida lausui majesteettisesti, huitoi käsillään alakoukkuja ja teki nopeita väistöjä. Iida oli ajanut edellisenä iltana Helsinkiin Savonlinnasta, jossa hän asui naisystävänsä Maaritin kanssa. Ilmainen hotelliyö oli järjestynyt somejulkaisuja vastaan, sillä Iidalla oli yli 200 000 seuraajaa. Nyrkkeilytunnin Iida oli järjestänyt ensisijaisesti itselleen, mutta pyysi myös lapsuudenystävänsä Hertan ja Alicen mukaan. Myöhemmin hän oli menossa vielä jonkun mehubrändin järjestämälle brunssille muiden vaikuttajien kanssa.

”Kelaa, että toi on siun duunia”, Hertta ihasteli kuunnellessaan Iidan monologia päivän tapahtumista. Iida kohautti hartioitaan sen näköisenä kuin olisi puhunut ulkokuuussin tyhjentämisestä – asiasta, joka oli pakko tehdä, jos halusi elämän perusasioiden olevan edes jossain määrin nautittavia.

”Mä en ikinä jaksais tollasta”, Alice huokaisi ja veti lenkkarin nauhoja kireämmälle.

”Allu sä opiskelet kauppiksessa”, Iida huomautti.

”Mut ei musta mitään somevaikuttajaa tuu. Oon niin helvetin kyllästyny koko someen”, Alice nousi seisomaan sen merkiksi, että on valmis tunnille.

”Ei sun tarvii sitä ollakaan. Kenenkään ei oo pakko”, Iida alkoi kuulostaa turhautuneelta. Hertta vilkaisi nopeasti Alicea peläten, että Iida saisi nyt jotain raivoenergiaa, jolla kohta mättäisi heitä turpaan, mutta Alice ei näyttävän välittävän.

”Myö käytiin Sirkan kanssa pentukurssilla eilen”, Hertta halusi vaihtaa aihetta ja saada mahdollisesti hermostuneen Iidan rentoutumaan.

”Mites siellä?” Iida kysyi.

”Katastrofi. Mie en saanut motivoitua Sirkkaa millään, se söi vaan heinää koko ajan ja sit se oksensi bussiin paluumatkalla. Sellanen kuolaheinänoro valui pitkin bussin lattiaa, kun mie yritin jollain kakkapussilla saada sitä kiinni. Voi sitä mulkoilun määrää”, Hertta selitti samalla, kun he siirtyivät pukuhuoneesta nyrkkeilysalin puolelle etsimään sopivia lainahanskoja.

”Sä oot ollu niin poikki tosta pentuajasta ja luot jotain kauhuskenaarioita, että se ei ikinä opi olemaan yksin kotona ja se syö sun vuokrakämpän asumiskelvottomaksi ja sit se syö sut ja naapurit ja ulostaa postiluukusta ja...” Iidan

luettelo jäi kesken, kun Alice rääkäisi: ”Siis haista näitä hanskoja! Perse! Haisee perse!”

Hertta tunki nenänsä lainahanskan lähelle ja pakitti äkkiä.

”Allu, vanha kunnan perseenhaistelija”, Iida naurahti hiljaa, jotta Alicekin tajuaisi, etteivät kaikki halua kuulla hänen persetarinoitaan.

”Ei tää oo perse, tää on joku muu”, Hertta yritti miettiä kaikkea elämänsä aikana haistanutta ja tajusi sillä sekunnilla, mihin ystävät tarttuisivat.

”Ei Markuksen perse haise tältä... Mmmm, nam! Markuksen perse tuoksuu liljoilta ja ruusuilta ja auringonsäteiltä”, Alice puhui nyt jo niin kovaa, että jopa kehässä olevat miehet vilkuilivat kiinnostuneena keskustelua.

”Ei ku ai niin, mähän lupasin lopettaa tän sun seksielämän kommentoinnin. Nyt sulla kuitenkin oikeesti on sellanen?” Alice muotoili lauseensa kysymyksen kaltaiseksi siinä toivossa, että Hertta alkaisi yhtäkkiä puhua henkilökohtaisista jutuistaan. Hertta ei ehtinyt jäädä miettimään asiaa, sillä tunti alkoi.

”Miten ne podiäänitykset on menny?” Iida kysyi, kun he yhdessä ähkivät alkulämmittelyksi kyykkyhyppyjä.

”Miten sie pystyt puhumaan? Mie kuolen tänne”, Hertta läähätti ja yritti jaksaa pomppia. Kun tuli pienen tauon paikka, kaikki kolme kiirehtivät vesipulloilleen ryytämään kuiviin kurkkuihinsa nestettä. Hertta katseli tulipunaisia ja

hikisiä kasvojaan peilistä. Alice tuli hänen viereensä ja repesi nauramaan. He näyttivät siltä kuin tunti olisi kestänyt viiden minuutin sijaan kolme tuntia.

”Onks ollu vaikeeta alottaa?” Iida jatkoi. Hertta tiesi, että Iida tunsu Peetun ja pari muutakin toimistolta. Hän ei siis voinut valehdella, Iida varmasti oli paremmin perillä asioista kuin hän itse.

”No joo. Miulla ei oo oikein ollu hyviä huolia”, Hertta pyyhki otsaansa.

”Mikä on hyvä huoli?” Alice kysyi ja imaisi juomapullostaan vettä.

”Siis aito, oikea huoli. Kun mie keksin ite ne aikaisemat. Enkä mie osaa keksiä huolia. Mutta Juuli, se mun ex-työkaveri Hesestä, kävi miulla vieraana ja se meni tosi hyvin”, Hertta selitti nolona.

”Voisithan sä käyttää sun omia ongelmia. Onhan sulla sellasia kuitenkin”, Alice alkoi hyppiä x-hyppyjä.

”Mitä siun vesipullossa on? Anna miullekin”, Hertta katsoi huvittuneena Alicen yllättävää energisyyttä.

”Mä voin kysyä mun seuraajilta sulle hyviä, kamalia, aitoja, hirveitä huolia”, Iida pohti ja oli selvästi mennyt taas työmoodiin.

Tunti jatkui lämmittelyn jälkeen helppojen nyrkkeilysarjojen harjoittelulla. Koska heitä oli ryhmässä pariton määrä, Hertta, Alice ja Iida tekivät treenin kolmistaan vuorotellen

ja pystyivät jatkamaan samalla jauhamista. He eivät olleet nähneet kuukausiin, ja sekä Alicella että Iidalla oli sovitut menot nyrkkeilyn jälkeen.

”Hei mun isä menee ens kesänä naimisiin. Se on lopettanut ryyppäämisen, kun se tapasi tän nykyisen naisen. Tekin voitte tulla sinne häihin”, Alice, joka harvoin kuiskasi, puhui nyt yllättävän hiljaa. Hertta pysäytti liikesarjansa, ja Iida, joka oli ottanut lyönnit vastaan, antoi myös käsiensä valua alas.

”Oikeesti!” Hertta kysyi ja tutkaili tarkasti Alicen kasvoja. Hertta oli näkevinään niissä helpotusta, ihan kuin jotain kyöneleen tapaista olisi kerääntynyt Alicen silmien pintaan.

”No katotaan. Ei se oo mikään iso juttu, älkää tuijottakoo mua!” Alice sanoi ja vältti selvästi katsekontaktia. Hertta tiesi, että tämä todellakin oli iso juttu. Jos Alice olisi saanut lapsena toivoa jotain, se olisi ollut isän raitistuminen. Hertta ei tiennyt, miten päin olla, sillä aihe oli Alicelle vaikea, eikä hän halunnut sössiä hetkeä, kun Alice puhui näin. Samoin Iida näytti pidättävän hengitystään. Alice seisoi heidän edessään nyrkkeilyhanskat kasvojensa peitossa ja odotti, milloin saa itse alkaa harjoitella lyönnejä.

”Kolmikko vaihtaa!” huusi ohjaaja heille. Iida siirtyi vuorostaan sivuun, ja Hertta otti Alicen iskut hanskoihinsa.

Tunnin jälkeen sekä Hertta että Alice makasivat huohottaen lattialla.

”Mie en enää ikinä tuu nyrkkeilemään. Tännehän kuolee”, Hertta yski limaa kurkustaan. Iida istui heidän vierellään pakaralihaksiaan venytellen ja näytti sentään edes vähän hikiseltä.

”Kauan sie oot tätä harrastanut?”

”Oon mä käyny jo jonkun aikaa. Ei oo vaan tullu puheeks”, Iida sanoi ja vaihtoi venytyksen lonkankoukistajiin.

”Sanoin aiemmin Hertalle, että kuinka huonosti teillä Maaritin kanssa menee, kun oot alkanu nyrkkeilee”, Alice makasi edelleen x-asennossa lattialla.

”Me käydään terapiassa eli menee paljon paremmin”, Iida vastasi.

”Onko se auttanut oikeesti? Onpa kiva kuulla”, Hertta pehmitteli Alicen vapaamielistä ajatuksenvirtaa, jossa ei välillä ollut suodatinta lainkaan.

”Kai. Mä yritän keskittyä omiin juttuihini nyt enemmän. Maaritin mielestä vänkään kaikesta vastaan. Yritän olla vänkäämättä”, Iida vastasi. Hertan katse jäi jumittamaan kattoon, kun hän mielti, että Iida kuulosti edelleen siltä, että Maarit oli suhteessa ongelma. Ja vaikka Hertta itse oli ollut elämänsä ensimmäisessä parisuhteessa nyt vasta muutaman kuukauden, hän silti tiesi jo, että jos Iida ei riisuisi metallihaarniskaansa ja uskaltaisi nähdä omia ongelmiaan, mikään terapia tai kamppailulaji ei auttaisi.

”Mutta siis hyvin meillä menee. Mentiin naimisiinkin”, Iida nousi seisomaan ja ojensi kätensä Hertalla ja Alicella.

”Anteeks mitä?!” Hertta ja Alice huusivat yhteen ääneen ja katsoivat sitten tuimasti toisinaan varmistaakseen, että molemmat varmasti olivat yhtä kujalla asiasta. Jos toinen olisi tiennyt tai pahimmassa tapauksessa, ollut häissä paikalla, tilanteesta ei olisi selvitty ilman vuosisadan mielensäpahoittamista.

”Maistraatissa mentiin, ihan vaan meidän porukat oli paikalla. Maarit toivoi, että tää olis meidän yhteinen juttu eikä siks olla kerrottu seuraajille. Puhuttiin, että joskus myöhemmin järkättäis sitten isot häät. Sinne kutsun sit teidätkin. Tää oli Maaritin toive. Mutta siis ei oo iso juttu. Mä en oo ikinä haaveillut naimisiinmenosta”, Iida heilutteli edelleen käsiään auttaakseen ystävänsä ylös lattialta. Hertta ja Alice tuijottivat Iidaa kulmiensa alta.

”Sä oot naimisissa”, Alice sanoi järkyttyneenä.

”Myö tarkoitetaan tietysti, että onneksi olkoon! Meillä menee nyt siis kaikilla hyvin. Kerrankin”, Hertta heräsi yllätysnaimisiinmenosta ensimmäisenä. Hän oli luullut, että Iidalla ja Maaritilla oli isoja ongelmia, mutta nyt he kävivät terapiassa ja olivat toistensa vaimoja.

”Naimisissa”, Alice toisteli lähinnä itselleen ja tarttui sitten Iidaa kädestä. Alice ja Hertta könysivät Iidan avustuksella vaivalloisesti lattialta ylös.

”Sie oot niin aikuinen. Ja viisas”, Hertta käveli kankeasti Iidan perässä pukuhuoneeseen.

”Ja naimisissa. Naimisissa”, Alice toisteli ja seurasi vaapuvaa Herttaa.